

(Strona odwrotna)

Pouczenie

1. Poborowy wymieniony w karcie skierowania jest obowiązany ją przyjąć. W razie czasowej nieobecności poborowego, kartę jest obowiązany przyjąć dorosły domownik.
2. Poborowy jest obowiązany stawić się do odbycia służby zastępczej w terminie i miejscu określonym w karcie skierowania. Należy zabrać ze sobą niniejszą kartę, książeczkę wojskową, dowód osobisty i dokumenty stwierdzające posiadane kwalifikacje zawodowe.
3. Niestawienie się poborowego do służby zastępczej w terminie i miejscu określonym w karcie skierowania może być usprawiedliwione tylko jego obłożną chorobą, stwierdzoną zaświadczeniem lekarskim zakładu społecznej służby zdrowia. W tym przypadku poborowy albo członek jego rodziny obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić o tym zakład pracy, w którym ma odbywać tę służbę, dołączając zaświadczenie lekarskie.
4. Karty skierowania nie wolno przenosić, przewozić lub przysyłać za granicę ani też użyczać innej osobie do wykorzystania.
5. Poborowemu przysługuje bilet kredytowy z miejsca zamieszkania do miejsca stawienia się w zakładzie pracy.
6. O utracie (zagubieniu, kradzieży itp.) karty skierowania należy niezwłocznie zawiadomić organ, który ją wystawił. Utrata lub nieprzyjęcie karty skierowania nie zwalnia poborowego od obowiązku stawienia się do odbycia służby w określonym w tej karcie terminie i miejscu.
7. Odmowa przyjęcia, zniszczenie lub pozbycie się karty skierowania przez poborowego bądź uniemożliwienie doręczenia mu takiej karty podlega karze aresztu do 3 miesięcy albo karze grzywny do 50.000 zł.
8. Niezgłoszenie się do służby zastępczej w określonym terminie i miejscu podlega karze pozbawienia wolności do 2 lat albo grzywny. Jeżeli sprawca nie zgłasza się do odbywania tej służby:
  - przez czas dłuższy niż 14 dni, podlega karze pozbawienia wolności do lat 5,
  - w celu trwałego uchylenia się od niej, podlega karze pozbawienia wolności do lat 8.

272

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 12 października 1988 r.

w sprawie norm wyżywienia oraz wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i ubranie oraz zasad ich wypłacania poborowym odbywającym służbę zastępczą.

Na podstawie art. 205 pkt 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1988 r. Nr 30, poz. 207) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 19 września 1988 r. w sprawie powierzenia Rządowi pełnienia obowiązków (Monitor Polski Nr 26, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Poborowemu odbywającemu służbę zastępczą przysługuje od zakładu pracy, w którym pełni służbę, bezpłatne całodzienne wyżywienie według norm ustalonych w tym zakładzie dla pracowników korzystających z wyżywienia zbiorowego. Kaloryczna wartość całodziennego wyżywienia poborowego powinna wynosić co najmniej 4 500 kcal.

2. Bezpłatne całodzienne wyżywienie przysługuje poborowemu we wszystkie dni kalendarzowe w okresie odbywania służby zastępczej, z wyjątkiem dni, w których jego nieobecność w pracy była nie usprawiedliwiona albo korzystał z bezpłatnego wyżywienia wydawanego przez inny zakład lub instytucję.

§ 2. 1. Poborowemu przysługuje równoważnik pieniężny w wysokości 630 zł dziennie, jeżeli zakład pracy nie może mu zapewnić wyżywienia lub z innych uzasadnionych przyczyn poborowy nie korzysta z bezpłatnego całodziennego wyżywienia.

2. Równoważnik pieniężny za wyżywienie przysługuje poborowemu za wszystkie dni, w które przysługuje mu bezpłatne wyżywienie (w tym za okres urlopu okresowego i podróży służbowej).

3. W razie gdy poborowy z uzasadnionych przyczyn korzysta tylko z częściowego wyżywienia, należny mu ekwiwalent pieniężny za wyżywienie ustala się przyjmując 50% kwoty równoważnika określonego w ust. 1 za obiad i po 25% za śniadanie i kolację.

4. Za pierwszy miesiąc odbywania służby zastępczej równoważnik pieniężny za wyżywienie wypłacany jest przez zakład pracy z góry, a za następne miesiące — w terminach wypłaty uposażenia, z tym że na wniosek poborowego równoważnik ten może być wypłacany zaliczkowo w innych terminach.

§ 3. 1. Poborowemu odbywającemu służbę zastępczą przysługuje od zakładu pracy, w którym pełni służbę, równoważnik pieniężny za ubranie w wysokości 4 000 zł miesięcznie.

2. Zakład pracy wypłaca poborowemu równoważnik pieniężny, określony w ust. 1, w okresach miesięcznych, w terminie wypłaty uposażenia.

3. Na wniosek poborowego równoważnik pieniężny,

o którym mowa w ust. 1, może być zaliczkowo wypłacany z góry, jednak za okres nie dłuższy niż 6 miesięcy.

4. Zakład pracy wypłaca poborowemu równoważnik pieniężny za ubranie w pełnej wysokości określonej w ust. 1 również za miesiąc, w którym odbywanie służby zastępczej nie obejmowało wszystkich dni.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

p.o. Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *I. Sekuła*

273

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 12 października 1988 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad przyznawania pracownikom szkół wyższych dodatków za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych oraz wykazu tych prac.

Na podstawie § 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1982 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich (Dz. U. z 1987 r. Nr 29, poz. 163 i z 1988 r. Nr 31, poz. 228) i § 10 uchwały nr 159 Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1982 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników szkół wyższych nie będących nauczycielami akademickimi (Monitor Polski Nr 20, poz. 170, z 1984 r. Nr 9, poz. 59, z 1985 r. Nr 15, poz. 112, z 1987 r. Nr 19, poz. 162 oraz z 1988 r. Nr 22, poz. 199 i Nr 29, poz. 257) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 19 września 1988 r. w sprawie powierzenia Rządowi pełnienia obowiązków (Monitor Polski Nr 26, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 22 marca 1983 r. w sprawie zasad przyznawania pracownikom szkół wyższych dodatków za prace wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych oraz wykazu tych prac (Monitor Polski Nr 13, poz. 80 i z 1985 r. Nr 30, poz. 204) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych”;

b) w ust. 3 w pkt 1 dodaje się na końcu wyrazy „oraz innych czynników o analogicznym jak te substancje działaniu, jeżeli zostanie to uznane przez instytut medycyny pracy”;

2) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. 1. Prace określone w § 3 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 pkt 1, 2 i 5 uważa się za wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia uzasadniających przyznanie dodatku, jeżeli w środowisku pracy przekroczone są najwyższe dopuszczalne stężenia i natężenia czynników szkodliwych dla zdrowia określone w odrębnych przepisach lub inne obowiązujące normy higienicznosanitarne.

2. Pomiary czynników szkodliwych dla zdrowia, o których mowa w ust. 1, dokonywane są przez laboratoria Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz inne laboratoria upoważnione przez właściwych terenowo państwowych wojewódzkich inspektorów sanitarnych.”;

3) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Dodatek przysługuje pracownikom wykonującym prace, o których mowa w § 3 ust. 1, 2 i 3 pkt 1—4 i 6, przez co najmniej 40 godzin w miesiącu, natomiast pracownikom wykonującym prace wymienione w § 3 ust. 3 pkt 5 — przez połowę dopuszczalnego czasu przebywania w strefie zagrożenia.”;

4) § 6 skreśla się.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

p.o. Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *I. Sekuła*

274

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 12 października 1988 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wykazu prac wykonywanych w jednostkach badawczo-rozwojowych w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz wysokości i zasad przyznawania dodatków za te prace.

Na podstawie § 15 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1986 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników jednostek badawczo-rozwojowych oraz trybu postępowania kwalifikacyjnego poprzedzające-

go zatrudnienie na stanowiskach badawczo-technicznych i zasad przyznawania oraz wysokości dodatków kwalifikacyjnych (Dz. U. Nr 31, poz. 155 i z 1982 r. Nr 21, poz. 146) oraz w związku z uchwałą Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej